

מחלקה ראשונה

אחרי שבוע עם אמי בערבות בית החולים, אני מתנדב להגיש לכם את מדריך ניצני לבתי חולים, חלק א': אורתופדיה

איור: טל לזר

לא הועילו האזהרות של חברינו הרופאים וההפחדות שניסיתי לשגר בעצמי לעברה של אמי (בת 92 בדצמבר) – בשבוע שעבר באמצע הלילה היא החליטה לצאת ממיטתה באופן עצמאי לסיור לילי לארון התרופות, ואז נפלה ושברה עצם חשובה. האירוע התגלגל לניתוח שכלל פטיש ומסמר עשה, שחיבר את החלקים בחזרה, ואשפוז באורתופדיה א', המכונה בפי העם "מחלקת מועדים ומחליקים", או בקיצור "הנגרייה". המשותף לרוב המאושפזים שם הוא השימוש החוזר במשפט "איזו שטות מטופשת עשיתי". רובם החליטו ליקו באמבטיה, מעדו בגינה או נפלו בירידה מהאוטובוס, ושברו איבר.

ב"נגרייה" מחברים במיומנות את החלקים בחזרה, והמטופלים חוזרים משם כמו חרשים, או לפחות כמו רהיטי וינטג' ששופצו ביד אמן. כשמדברים עם המאושפזים מגלים שלל סיפורים מרתקים, אבל את המקום הראשון במצעד סיפורי הנפילות המיותרות תופסת הגברת שהלכה להקיץ רנה חגיגית של סרט בקולנוע לב. האירוע כלל גם כיבוק, ובדרכה לעבר הגורים החתוכים היא נדחפה בפראות על ידי אורחת אחרת, שחשקה בבורקס תרד – נפלה, שברה את הירך וסיימה את סרט הבורקס הזה באורתופדיה א'.

מה שנקרא, נפלה בעת מילוי צלחתה.

החולים במחלקה מסתובבים במסדרונות עם גבס, תחבובות והליכוניים ומנסים לשחזר את מה שהיה טריוויאלי כל כך רק יומיים לפני כן – הליכה או חיוג בטלפון. כשמסתובבים שם, מבינים שהחלקה באמבטיה או נפילתה משמעותית אחרת הן עניין בלתי נמנע, וזו בסך הכל שאלה של זמן ושל קרמיקה רטובה עד שזה יקרה לכולנו. מכיוון שאני מתקרב לגיל המסוכן, ניצלתי את הזמן כדי להתכונן לבאות ולהתאמן בהליכה עם הליכון. שקלתי גם לקחת את אחד מכיסאות הגלגלים שמפוזרים במחלקה לסיבוב ניסיון, אבל פחדתי שיש עליו איתוראן, ושאני אגלה שמתנהל אחריי מרדף בהשתתפות שלוש נידודות טיפול נמרץ.

בניגוד למצב בסדרות בתי החולים, במציאות רוב הרופאים לא נראים כמו ג'ורג' קלוני, והרופאות הן לא ממש מרדית' גריי. גם ביחס למחלקות אחרות, אורתופדיה היא לא המחלקה הכי סקסית בבית החולים. בואו נגיד שאני לא רואה ערוץ טלוויזיה שמנסה לשחזר שם את ההצלחה של "בייבי בום" עם תוכנית ריאליטי על קשישים שנפלו במקלחת, "אמבטיה בום".

הרופאים והאחיות במחלקה עובדים קשה ובמסירות, למרות שכנראה לא ייכנסו לרשימת 100 המרוויחים הגדולים במשק. ועדיין, אף שביית החולים מציע לינה, שלוש ארוחות ביום ומבחר טיפולים, קשה להגיד שמדובר באתר נופש שממליץ להעביר בו חופשה.

מכיוון ששהות בבית חולים היא חוויה מאתגרת והרפתקנית ששמה בכיס כל אתר טיולים בעולם, הגיע הזמן שגם אליה תגיעו מוכנים. לכן, אחרי שבוע בערבות בית החולים, אני מתנדב להגיש לכם את מדריך ניצני לבתי חולים, חלק א': אורתופדיה א'.

להכיר מישהו

למרות שלא מדובר בחופשה, גם כאן בטוח הישראלי שרוצים לדפוק אותו, לא מקבל שום דבר כפשוטו, וכמו בנופש ביוון, עסוק באיך לא לצאת פראייה, לשדרג את הסיטואציה ולשפר עמדות. עם הגיעו לבית החולים ינסו קרובי המשפחה של החולה להיזכר את מי הוא מכיר בבית החולים כדי להשיג את הרופא הכי טוב (אז מה אם הוא מנתח מוח, ולו יש שבר ברגל), או לפחות לקבל

שכנכם לחדר בבית החולים חשובה לא פחות מזו של האישה שאיתה בחרתם להתחתן. אם נפלת על נחר, רעשן שמילל כל הלילה שכואב לך, מישהו עם הרבה מבקרים או אכלן ביסלי – אתה בצרות.

לא מדברים על זה בקול רם, אבל כמו בכלא ובצבא גם בבית החולים יש חשיבות עצומה לפז'ם ולשאלה מי הגיע ראשון לחדר. הפז'מניק של החדר יקבע את הכללים בנוגע לחלון ולמזגן, ואם יש בחדר כורסה שנשכבת אחורה, היא תמיד תהיה שמורה למלוויו של המאושפז הוותיק. מובן שאם תישאר שם מספיק זמן, גם אתה תהפוך מתישהו לפז'מניק, אבל לא מומלץ לתת לזה להשפיע על המוטיבציה להבריא.

השכנות בחדר תחשוף אותך לסיפורים, לסכסוכים משפחתיים ולטודות שלא בטוח שאתה רוצה לשמוע. נצל את הסיטואציה, ואחרי שכולם הלכו, זרוק לשכן הערות מסכסכות בסגנון "הבן הצעיר שלך עשה פרצופים כאילו הוא זה שנפצע", או "נראה לך שזה הגיסה בישראל? היא קנתה למטה במקדונלד'ס והעבירה לסיר". זה יוביל לריבים משפחתיים ולפחות אורחים בימים הבאים.

קולינריה

רוב האנשים לא מתים על האוכל בבית חולים. זו כנראה הסיבה שערוצי הטלוויזיה נמנעו עד היום מלהפיק תוכניות בישול בבתי חולים, ושכצמוד לבתי החולים יש קניונים רחבי ידיים עם שלל בתי קפה ומסעדות. רק שם תוכל לראות אנשים עושים שופינג וקונים בגדים כשהם לבושים בחלוק פרחוני פתוח מאחור ומחזיקים עמוד אינפוזיה על גלגלים.

מקום לדאגה

בית חולים הוא מקום צפוף עם מחסור חמור במיטות ועדיין, בכל ערב ובשבתות מתפנים השטחים הציבוריים הענקיים עם התקרות הגבוהות שמחוץ למחלקות, ואפשר רק להצטער שהם לא משמשים לקהילות שיכולות לפרוח כאן. למשל – הומלסים, שיקבלו קורת גג ואוכל למכירה; או חובבי סקטבורד, הונרכורד וקורקינטים חשמליים, שיוכלו ליהנות מהמרחבים הפתוחים לנסיעה משוחררת, וגם להתאשפו במקום אחרי הפציעה. ●

yairn@israelhayom.co.il

את המיטה ליד החלון.

למי שעובד בשיטות קונבנציונליות יותר, חשוב להזכיר שהאחות, הסטאז'ר, הרופא התורן ואפילו הסניטר הם האלוהים שלך לימים הקרובים, ואתה תעשה הכל כדי שהם יבינו שהמאושפז שלך מקורב למלכת אנגליה. כדי להבטיח שייתנו לך יחס מושלם, תהיה מוכן לוותר על כל שארית פאסון, להתחנף ולהישבע שמייך אחרי שהמטופל יחזור לאיתנו, תארגן להם כרטיסים להופעה משותפת של עומר אדם, שלמה ארצי ומייקל ג'קסון.

קח מקל, קח תרמיל

בניגוד לטיולים, כאן לא היה זמן להתכונן להרפת"ק מראש, כך שבמקום מוודות שנארו בקפידה, כולם מסתובבים כמו פליטים שנאלצו לצאת מהבית בן-לילה, וכל הפציהם נמצאים בשקיות של הסופר. בהמשך הם גם ירעישו ויעירו את כל יושבי החדר כשיחליטו לעשות סדר בארונות.

מכיוון שאתה לא ממש יודע לכמה זמן נתקעת כאן, בכל חזרה הביתה לצורך מקלחת והצטיידות תביא איתך עוד שמיות, מגבות, מטליות, סכו"ם, אוזניות, לפטופ וכל מה שאפשר. אחרי שבועיים סביר שמרבית הבית שלך, כולל הכיירים החשמליות, כבר יהיה ליד המיטה של יקירך בבית החולים. זה כמובן הרגע שבו יגידו לך שהוא משוחרר, ואתה תשקול להזמין חברת הובלות כדי להחזיר הכל הביתה. למרות שכבית החולים יש ציוד מתוחכם במאות מ"ליוני שקלים, בחירי ההמתנה תמצא עשרות אנשים עם סלולרי מתגודדים מול עמדת הטענה בודדת. אני תמיד מפחד שבלהט הרצון לטעון, מישהו יוציא תקע חשמלי של מכונית הנשמה.

נוהל שכן

חדרים בבתי חולים הם עניין צפוף, וגם אם אתה פרופ' סור שיבא ככבודו ובעצמו, תמיד יהיה לך שכן לחדר. בית החולים אינו מבריל בין עשיר לעני, ולכן קבלן עשיר יכול למצוא את עצמו חולק חדר עם פועל סיני, שבדיק נפל ממגוף באתר הבנייה ששייך לו עצמו. היחסים עם השכן לחדר הם עניין מורכב ומלא חשדנות, ולמרות שמדובר במערכת יחסים קצרה, היא עשויה להיות משמעותית במיוחד בחיכם. יש הטוענים שזהות